

РОДОВО ИМЕНИЕ

Година II, Брой 48 (57)
27.XI.-5.XII.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕНИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), вк. люлчица до машините и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ПОЗДРАВЛЕНИЕ НА ПЕТЪР ШАХЛАРСКИ - ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЛИТЕРАТУРЕН КЛУБ "АЛЕКО КОНСТАНТИНОВ" ПРИ ЧИТАЛИЩЕ "ХРИСТО БОТЕВ", ГРАД ПАЗАРДЖИК, ПО СЛУЧАЙ ЕДНА ГОДИНА ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА ВЕСТНИК "РОДОВО ИМЕНИЕ"

Здравейте творци - хора на Паисиевото перо, на четката и багрите, на чистото българско слово. Вие, които в днешното болно време отстоявате българщината и искате да съхраните род и традиции. За нас, групата поети, писатели и журналисти от град Пазарджик е чест и удоволствие да бъдем заедно с вас на това мило юбилейно тържество.

Подкрепяме всичко, което беше казано по отношение юбилея вестник „Родово имение“. Изтеклата една година сигурно е била много трудна за списващите го, но нямаше хленчения, отчаяния или отстъпване от поетия творчески път. Сигурно е имало технически спънки, професионална завист, опити за непочтени удари, но творческият колектив, за радост на нас, почитателите на този „наш“ вестник, са ги преборили с достойнство! Превърнали много от нощите си в удължени творчески дни, те съумяха да подберат най-стойностните теми и материали и да ни ги поднесат по най-добрия, заинтригуващ, но и убедително просвещаващ начин.

Радва ни, че вестникът дава широк достъп до страниците

Центърът на Пазарджик и символът на града - Часовниковата кула

си на хора - писатели, поети, историци, художници, най-обикновени граждани от страната и зад границите на България. Похвално е тематичното страниране, нещо чуждо за повечето седмичници. С голям интерес се следят рубриците „Родов корен“, „Български дух“, „Наука“, „Култура и изкуство“, „Дух и материя“ и др.

С всеки нов брой вестникът става по-интересен и търсен и заради широката кръг от сътрудници от страната, вогаве с големи и широко

популярни творци от всички области на живота.

Позволявам си да спомена някои от тях и се извинявам на още десет-

ките други, които не ще да кажа, защото просто времето не ми е достатъчно, за да го сторя.

Голямо щастие за читателите е да срещат често интересни материали, излезли под перото на големия писател Никола Гигов. Този първи и единствен български член на екипажа на кораба „Арго“ от експедицията по море до Колхида през 80-те години на 20 век има уникален литературен изказ. В своите 45 книги досега той засвидетелства своята безкрайна обич към България. Чрез изследванията и книгите си, написани за древния тракийски певец Орфей, той го възкреси. В неговия, на Гигов талант вярваше и Ванга, която преживе каза: „Гигов върви по Орфеевата пътека и написаното от него е вярно!“

На стр. 4

СПАСИТЕЛЯТ НА ПАЗАРДЖИК

(роден на 21. 02. 1849 г., умира през 1916 г.)

Син на арменския народ,
Прокудиha неговия род,
Геноцидът му съкруши душата,
В Пазарджик му продължи съдбата.

Сля се с неговия проблем,
с 500-годишния ярем,
с тоз народ заживя,
с неговата болка се сля.

Краят на робството наближи,
турчинът по-яростно жили,
коли, опожарява навред,
На бунтовния Пазарджик бе ред.

Морзът на гарата иззвъня:
- Приеми, началник Съваджан,
заповед от Босфора предай:
„Да се изгори Пазарджик докрай!“

Пред очи му притъмня,
как да предаде това?
Българите му бяха мили,
с любов го бяха обградили.

Турчинът зад него бе,
в морза се взираше добре.
С риск Ованес предаде в миг:
"Да не се изгаря Пазарджик!"

Ованес Съваджан спаси града.
Християнският дълг го призова.
Съдбовен бе този ден,
от ярост мостът на Марица бе запален.

Дълбок поклон и признателност,
сине на арменския народ,
с подвига си велик
оставаш завинаги син на Пазарджик.

Йорданка Босилина, Пазарджик

Понеже няха възможност самостоятелно да се запозная с огромния обем информация и още по-малко да я анализирам, се обърнах към няколко известни специалисти-политолози, за да анализират независимо един от друг ситуацията и да направят своите изводи.

След три месеца получих първото заключение от единия специалист, а след известно време и от останалите. Излагайки своите изводи с различни думи, независимо един от друг, тъй като не се познаваха помежду си, те бяха направили приблизително еднакви заключения. Ще цитирам една типична извадка: „...Срещу идеите, изложени в серията книги „Звънящите кедри“ се провежда целенасочена, ярко изразена кампания с цел недопускане на тяхното разпространение в обществото...“

Основните идеи в книгата се отнасят до укрепването на държавата, достигане на най-голямо разбирателство и хармония между различните социални слоеве на обществото чрез благоденствието на всяко отделно семейство. Благосъстоянието се постига чрез отдаването на всяко желаещо семейство на не по-малко от 10 декара земя за живеене и пожизнено ползване. В контекста на книгите тази идея звучи доста убедително, доминира над останалите. Следователно, опонентите, каквито и аргументи да приведат, всъщност те се изказват именно срещу тази идея.“

Владимир Мегре

„Именията на Ведическата култура!“

Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се предаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука.“

Владимир Мегре

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП
нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

ВАЖНО! АБОНАМЕНТ 2007 Краен срок - 15 декември

Ако искате да си гарантирате единствения специализиран седмичник за човека и природата, не отлагайте, направете го сега.

В каталозите на всички пощенски станции на страната "Родово имение" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за раждането на нашето издание, да ви абонират. Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева
за 6 месеца - 12 лева
за 2 месеца - 4 лева и
за 1 месец - 2 лева

Вече излезе на пазара деветата книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - „ВРЪЩАНЕ В РАЯ“ от известния поет и филозоф Ефим Кушнер - голям приятел на Владимир Мегре и съмишленик на идеята за създаване на родови именения в България.

Може да поръчате книгата на телефони:
02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на
e-mail&rodimanie@yahoo.com

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ АНАСТАСИЯ

НАЧАЛОТО НА ТВОРЧЕСТВОТО

- Представи си началото. Още е нямало земя; още материята не отразявала вселенска светлина. Но както и сега запълнена Вселената била с огромно множество енергии различни. Енергиите на същностите живи са мислели, творили във тъма - не им е трябвала тогава външна светлина. В себе си отвътре те са светели. Във всяка същност имало е всичко - мисъл, чувства и на стремежите енергията. И все пак имало е отлики сред тях. Във всяка същност една енергия преобладаваща над другите била. Както и сега - има във Вселената същност разрушаваща и същност създаваща живот. И множество отсенки разни, подобни на човешки чувства, имало у другите. Между вселенските същности не можело да има съприкосновение. Във вътрешността на всяка същност многото енергии ту вяло, ту мълнено движение създавали. Във себе си, от себе си направеното, със себе си веднага те унищожавали. Пулсацията им на Космоса не повлиявала, тя невидима била и всяка същност смятала, че е в пространството Една!

Неясността на тяхното предназначение не им позволявала да сътворят негинецо творение, което да им донесе удовлетворение. И затова в безвремието, в безкрайността продължавала пулсацията, но нямало движение.

И изведнъж, като с импулс, до всички се докоснало общуване! Едновременно до всички в необятната Вселена. И сред живите комплекси от енергии един внезапно всички други озарил. Бил ли е стар този комплекс, или пък много млад, не може да се каже с обичайни думи. Може да се мисли, макар да не е важно, от вакуума ли бил възникнал, или пък от всичките искри. Приличал силно на човека този комплекс! На живеещия днес човек! Подобен бил на второто му "аз" - не материалното, а

вечното и святото му "аз". Енергиите живи на стремленията му и на мечтата за първи път леко започнали да се докосват до всички същности вселенски. И самият той така разпаден бил, че увлякъл всичко в усещането на движението. На общуването звуците за пръв път прозвучали във Вселената. И ако тези първи звуци бихме могли да преведем в съвременни слова, то щяхме да почувстваме на въпросите и отговорите смисъла. От всичките страни на необятната Вселена един въпрос, от всички произнасян, към Него едничък се стремял:

- Какво така горещо ти желаш?

- питали го всички.

А той пък в отговор, уверен в своята мечта:

- Творение съвместно и за всички радост от неговото съзерцание.

- Що би могло да донесе за всички радост?

- Рождението!

- Рождението на какво? Самодостатъчност отдавна и у всеки има.

- Рождение, в което частичките от всичко ще се включат!

- В едно как може да се съединят всеразрушаващите и създаващите всичко?

- Като енергиите противоположни в себе си отначало се уравновесят!

- Кому по силите ще е това?

- На мен!

- Но има и енергия в съмнението. Съмнението ще те посети и ще те унищожи. В единство никой не ще може противоположности да удържи. На малки късчета ще те разкъсат множество енергии различни.

- Но има и енергия в сигурността. Увереност, съмнение когато равни са, в помощ ще бъдат за бъдещото сътворение.

- Как можеш себе си да назовеш?

- Аз Бог съм. Мога да приема частичките от вашите енергии в себе си. Ще устоя! Ще сътворя! За цялата Вселена творението радост ще донесе!

От цялата Вселена в едно и също време всички същности към Него единствен лъчите на енергиите си отправили. И всяка от тях се стремяла да надделява и в новото като върховна да се въплъщава.

Така започнала великата борба на всичките енергии вселенски. Няма времева величина и няма мярка за обем, за да определи мащаба й. Спокойствие настъпило едва, когато осъзнаване постигнали всичките енергии, че нищо не ще може да бъде по-висше и по-силно от енергията на Божествената му мечта.

Владее Бог енергията на мечтата. Той можел в себе си да възприеме всичко, да балансира и да усмири, и да почне да твори. В себе си все още да твори. Докато в себе си сътворявал бъдещи творения, лелеял всеки един детайл със скорост, за която няма определения, премислял взаимовръзката с всичко за всяко от своите творения. Правел всичко сам. Сам в тъмнината необятна на Вселената. В Себе си сам на всичките енергии вселенски ускорил движението. Неведомият изход плъшел всички и ги отблъсквал от Създателя на разстояние. Създателят във вакуум се оказал. И Той се разширявал.

Царял мъртвешки студ. Наоколо - уплаха, отчуждение, а Той единствен вече виждал изгреви прекрасни и чувал песните на птици, чувствал цветен аромат. С мечтата пламенна сам творил прекрасните творения.

- Спри, - убеждавали го, - ти си във вакуум, ти ей сега ще се взривиш! Как енергиите в себе си държиш? Не ти помага нищо да се свиеш, сега съдбата ти е да се взривиш. Но ако още имаш миг, то спри! Енергиите си творещи полета разпусни.

А Той в отговор:

- Моите мечти! Тях няма да предам! За тях ще продължавам своите енергии да свивам и да уско-

рявам. Моите мечти! В тях по тревата, сред цветята, аз виждам - по пътечка мравчица върви. И орлица обучава за полет дързък своите синове орли.

С неведомата си енергия Бог ускорявал в себе си движението на енергиите от цялата Вселена. В Душата Му в зрънце ги събрало вдъхновението.

И изведнъж почувствал Той докосване. От вси страни Го обжарила неведома енергия и след миг отдръпнала се, от разстояние с топлината Го съгрявала и с нова сила някаква изпълвала. И всичко, вакуум що било, внезапно засияло. И звуци нови прозвучали във Вселената, когато Бог с нежен възторг запитал:

- Коя си ти? Някаква Енергия ли?

В отговор дочул мелодията на

словата:

- На Любовта и вдъхновението енергията съм аз.

- В мене има част от теб. Енергиите на презрението, ненавистта и злостта само тя способна е да удържи.

- Ти Бог си, Твоята енергия, мечтата на Душата Ти успя в хармония да стори всичко. И ако е помогнала частичката ми, послушай ме, о Боже, и ми помогни.

- Какво искаш ти? Защо докосна ме със силата на огъня си?

- Разбрах, че съм Любов. Не мога аз частично. На Твоята Душа поисках цялата да се отдам. Знаем, да не нарушиш хармонията на добро и зло не ще ме пуснеш цялата. Но аз със себе си вакуума около тебе ще запълня. Ще стопля всичко вътре и около теб. Вселенски студ, мъгла до теб не ще достигнат.

- Какво се случва? Какво? Ти засия още по-силно!

- Аз не съм сама. Това е твоята енергия! И твоята Душа! Тя само в мен се отрази. Към теб се връща отразена светлина.

Отчаяно и устремено възкликнал Бог с вдъхновението на Любовта:

- Всичко се ускорява. Бушува всичко в Мен. О, колко е прекрасно вдъхновението! И нека да се сбъднат творенията на Моята мечта, светеща от Любовта!

„СЪТВОРЕНИЕ“,

Владимир МЕГРЕ

Да обхванеш необятното: Запуски на пегазога

Акад. Михаил Петрович ШЧЕТИНИН

Децата... Нашата болка, нашата радост, нашата надежда... Повикайте своя син, своята дъщеря, погледнете в очите им. На вас гледат столетията... Внимателно са се предавали тези очи от поколение в поколение.

Аз пиша и те изплуват пред мен... Доверчиви и внимателни, лукави и тъжни, изплашени и дръзки. Ето, отново гледат: "Ще ми помогнеш ли?" - "Да, да, разбира се."

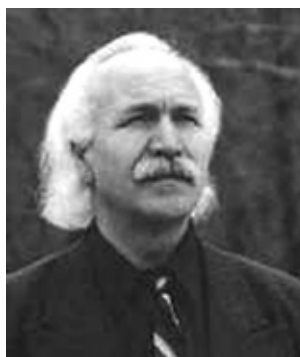
Единствено с мисълта да помогна и пиша. А за да помогнеш, трябва да знаеш. Сам човек не може да постигне безкрайността на своето "аз". Надявам се, че нашият скромнен опит ще се слее с опита на другите.

С какво започна всичко? Бягам в пощата. На бланка "телеграма" с забързана ръка пиша като песен: "Аз съм студент втори курс". Кой може да допусне, че съм в Саратовското музикално училище, при

МЕЛОДИЯТА НА ДЕТСТВОТО

това направо във в т о р и курс. Аз повярвах, че мога. У с в о и л още в музикалната школа от моя мъдър учител Георги Георги и е в и ч

Чандаев истината: в изкуството не бива да бъдеш последен, иначе защо въобще ще бъдеш, аз "преследвах" гамите, свирех етюди, изучавах пиеси. "Работа, работа, и пак работа." си повтарях сутрин, ставайки понякога в 3 - 4 часа, за да не ми пречи никой, и бяхме само трима: аз - баяна (вид акордеон) - музиката. Кой като млад не е мечтаел да "остави следа след се-

М. П. Шчетинин

бе си", да усъвършенства несъвършеното, да открие неоткритото. Мисля, че всички. Аз работех по 8 - 10, а понякога и по 12 часа в денонощието само върху инструмента. Юношеското честолюбие, умножено от труда и музикалните заложи, станаха основа за бъдещи успехи. Главното е - аз вярвах. Но в класа по солфедж млада учителка произнесе присъда: "Вие имате много слаб слух (не рядко пишех музикалните диктовки за двойки), трудно ще ви бъде". Слабак? А как да го направим силен? Работа? Това го мога. И отново безкрайни занимания с рояла, само че сега през нощта, за да чувам по-добре. Към края на втори курс откриват в мен... абсолютен слух. Не може да бъде, в мен - абсолютен?! Не, всичко е правилно, аз започнах да различавам без настройване точната височина на произволен звук. В дневника срещу моето име има

постоянна оценка "отличен". А в сърцето радост: аз мога! Работа, работа, работа... Учителя по специалността е доволен: самостоятелно мислене, но трябва да работя повече над техниката. Още повече? И отново - гами, етюди...

Февруари 1964 година, аз съм в четвърти курс, скоро е държавния изпит. Но какво е това? Ръката... Боли ме дясната ръка. "Ще мине." - мисля аз. Не, болката не мина. Сега вече боли и лявата. "Сменете професията, казва спокойно лекарят, - това е професионално..."

Това е всичко. "Талантът - това е любов. Талантът - това е труд, безкрайна работа над себе си." - така ни учеха наставниците. Но нали аз обичах музиката и се трудах, както никой друг! Значи трябва да се обича и да се трудиш по друг начин. Но какво означава "по друг начин"? "Човек може всичко!" Аз не успях. Значи, не е дадено. Не е дадено? От кого "не е дадено"? Всеки нерв, всяка клетка от моя организъм яростно протестираше.

ЗОДИАКАЛНИТЕ ЗНАЦИ В ГРАДИНАТА И ПОЛЕТО

Когато Луната обикаля около Слънцето, погледнато откъм Земята, в продължение на една година всеки месец то се задържа в един зодиакал от зодиакалния кръг. Луната по своя приблизително 28-дневен път около Земята преминава през същите знаци, тя обаче се задържа само около 2,5 дни във всеки от тях.

ВЕЗНИ

Дните на Везни са дни на цвета; с изпускателна сила. Това е неутрален знак. Няма дейност в градината, която да е особено благоприятна или особено неблагоприятна.

Благоприятни за:

- засяване и садене на цветя и билки с цвят;
- междинно торене на цветя, които не цъфтят добре.

СКОРПИОН

Дните на Скорпион са дни на листата; с изпускателна сила.

Много благоприятни за:

- сеене, садене, събиране и сушене на всякакъв вид билки;
- борба с охлювите (при нарастваща Луна, с яйчени черупки).

Благоприятни за:

- садене и сеене на листни зеленчуци;
- косене на райграс, трева;
- поливане на стайни и балконски цветя;
- торене на цветя и поляни (не толкова благоприятни за торене на зеленчуци).

Неблагоприятни за:

- орязване на овощни дървета и храсти (при нарастваща Луна, особено през пролетта);
- сечене на дървета (има опасност от бръмбари-корояди).

СТРЕЛЕЦ

Дните на Стрелец са дни на плода и са възлови дни между събираща и изпускателна сила.

Много благоприятни за:

- садене и сеене на всички плодоващи и високо цъфтящи зеленчуци (фасул, хмел и др.).

Благоприятни за:

- орязване на овощни дръвчета и храсти (при намаляваща Луна през пролетта);
- зърнопроизводство, особено царевича (засяване);
- торене на зърнени култури, зеленчуци и плодове през пролетта (непременно при намаляваща Луна или пълнолуние!);
- борба с надземни вредители.

Неблагоприятни за:

- прекопаване и плевене (плевелите избухват);
- садене на салата и маруля

(също избухва лесно).

КОЗИРОГ

Дните на Козирог са дни на корена; със събираща сила.

Много благоприятни за:

- плевене (при намаляваща Луна);
- оформяне на градински пътеки и синури.

Неблагоприятни за:

- садене, разсаждане и сеене на кореноплодни и зимни зеленчуци;
- разораване, разчистване на коренища;
- разреждане на растения, на околгорски пояси, на жив плет (при намаляваща Луна);
- подготвяне на компост или тор (при намаляваща Луна);
- борба с вредители, живеещи в почвата;
- междинно торене на цветя със слабо коренообразуване;
- консервиране и прибиране в избата на кореноплодни зеленчуци, слагане на кисело зеле.

ВОДОЛЕЙ

Дните на Водолей са дни на цвета; със събираща сила. Те обаче са по-скоро неподходящи за почти всички работи в градината. Ограничете се само върху най-неотложното. Водолей е по-скоро неблагоприятен знак за работа в градината, по-

лето и гората.

Благоприятни за:

- осичане с цел плевене, при това можете да оставите отсечените плевели на земята, за да се разложат там;
- междинно торене на цветя, които не цъфтят добре (но не бива да се прави често заради опасността от листни въшки).

Неблагоприятни за:

- пикиране, тъй като разсадените растения не пускат корени и падат.

РИБИ

Дните на Риби са дни на листата; със събираща сила. Реколтата, прибрана в тези дни, трябва незабавно да се употреби.

Благоприятни за:

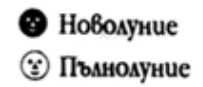
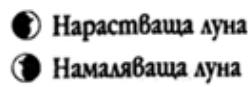
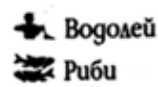
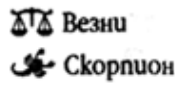
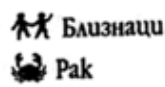
- садене и сеене на листни зеленчуци;
- поливане на стайни и балконски цветя;
- косене на райграс, трева;
- торене на цветя;
- садене на картофи при намаляваща Луна (особено добре е, ако Риби попадат в третия ден след пълнолуние).

Неблагоприятни за:

- орязване на овощни дръвчета и храсти (при нарастваща Луна, особено напролет);
- консервиране, складиране в помещения и в избата.

Лунен календар за 2007 година

2007

2007

ЯНУАРИ	ФЕВРУАРИ	МАРТ	АПРИЛ	МАЙ	ЮНИ
П 1 В 2 С 3 Ч 4 П 5 С 6 Н 7	Ч 1 П 2 С 3 Н 4 П 5 В 6 С 7 Н 8 П 9 С 10 Н 11 П 12 В 13 С 14 Н 15 П 16 С 17 Н 18 П 19 В 20 С 21 Н 22 П 23 В 24 С 25 Н 26 П 27 В 28 С 29 Н 30 П 31	Ч 1 П 2 С 3 Н 4 П 5 В 6 С 7 Н 8 П 9 С 10 Н 11 П 12 В 13 С 14 Н 15 П 16 С 17 Н 18 П 19 В 20 С 21 Н 22 П 23 В 24 С 25 Н 26 П 27 В 28 С 29 Н 30 П 31	Н 1 П 2 В 3 С 4 Н 5 П 6 С 7 Н 8 П 9 В 10 С 11 Н 12 П 13 В 14 С 15 Н 16 П 17 В 18 С 19 Н 20 П 21 В 22 С 23 Н 24 П 25 В 26 С 27 Н 28 П 29 В 30 С 31	В 1 С 2 Н 3 П 4 С 5 Н 6 П 7 В 8 С 9 Н 10 П 11 В 12 С 13 Н 14 П 15 В 16 С 17 Н 18 П 19 В 20 С 21 Н 22 П 23 В 24 С 25 Н 26 П 27 В 28 С 29 Н 30 П 31	П 1 С 2 Н 3 П 4 В 5 С 6 Н 7 П 8 С 9 Н 10 П 11 В 12 С 13 Н 14 П 15 В 16 С 17 Н 18 П 19 В 20 С 21 Н 22 П 23 В 24 С 25 Н 26 П 27 В 28 С 29 Н 30 П 31

ЮЛИ	АВГУСТ	СЕПТЕМВРИ	ОКТОМВРИ	НОЕМВРИ	ДЕКЕМВРИ
Н 1 П 2 В 3 С 4 Н 5 П 6 С 7 Н 8 П 9 В 10 С 11 Н 12 П 13 В 14 С 15 Н 16 П 17 В 18 С 19 Н 20 П 21 В 22 С 23 Н 24 П 25 В 26 С 27 Н 28 П 29 В 30 С 31	С 1 Н 2 П 3 В 4 С 5 Н 6 П 7 В 8 С 9 Н 10 П 11 В 12 С 13 Н 14 П 15 В 16 С 17 Н 18 П 19 В 20 С 21 Н 22 П 23 В 24 С 25 Н 26 П 27 В 28 С 29 Н 30 П 31	С 1 Н 2 П 3 В 4 С 5 Н 6 П 7 В 8 С 9 Н 10 П 11 В 12 С 13 Н 14 П 15 В 16 С 17 Н 18 П 19 В 20 С 21 Н 22 П 23 В 24 С 25 Н 26 П 27 В 28 С 29 Н 30	П 1 В 2 С 3 Н 4 П 5 В 6 С 7 Н 8 П 9 В 10 С 11 Н 12 П 13 В 14 С 15 Н 16 П 17 В 18 С 19 Н 20 П 21 В 22 С 23 Н 24 П 25 В 26 С 27 Н 28 П 29 В 30 С 31	Ч 1 П 2 С 3 Н 4 П 5 В 6 С 7 Н 8 П 9 В 10 С 11 Н 12 П 13 В 14 С 15 Н 16 П 17 В 18 С 19 Н 20 П 21 В 22 С 23 Н 24 П 25 В 26 С 27 Н 28 П 29 В 30	С 1 Н 2 П 3 В 4 С 5 Н 6 П 7 В 8 С 9 Н 10 П 11 В 12 С 13 Н 14 П 15 В 16 С 17 Н 18 П 19 В 20 С 21 Н 22 П 23 В 24 С 25 Н 26 П 27 В 28 С 29 Н 30 П 31

ПОЗДРАВЛЕНИЕ НА ПЕТЪР ШАХЛАРСКИ - ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ЛИТЕРАТУРЕН КЛУБ "АЛЕКО КОНСТАНТИНОВ" ПРИ ЧИТАЛИЩЕ "ХРИСТО БОТЕВ", ГРАД ПАЗАРДЖИК, ПО СЛУЧАЙ ЕДНА ГОДИНА ОТ СЪЗДАВАНЕТО НА ВЕСТНИК "РОДОВО ИМЕНИЕ"

От стр. 1

Голямата любов към природата, цветята, жената и майката лъха от материалите на известната журналистка и писателка Елена Хайтова.

Първородната дъщеря на Николай Хайтов с неповторим журналистически хъс, реалистичност и обективност в разсъжденията си в написаното веднага грабва читателя. Краткият й изказ, подплатен с образност и някаква дълбока музикалност и с прямотата й, подчертава от всеки написан ред „Хайтовщината“ в действието!

Четат се с удоволствие и винаги предразполагат към дълбок размисъл статиите на писателя Николай Кафтанджиев. Неговата упоритост в изследването делата на лечителя полк. Петър Димков заслужават признание от най-високо ниво - министерски съвет и президент! Нека спрем да награждаваме заслужилите посмъртно. То е излишна благодарност, която няма да чуят тия, що са я заслужили!

Удоволствие е за докосналите се до в-к „Родово имение“ да срещат и четат статии, есета или исторически и научни разкрития и т.н., излезли под перата на нещатните сътрудници. Това са: Мария Стаева, Христо Маджаров, Екатерина Пейчева, Владимир Богданов. В този вестник все по-често се помества поетични и прозаични творби на читатели. Нека тази традиция продължи, а мястото за тях да бъде поне два пъти по-голямо. Творбите на Алексиева от София, Генова от Русе, Йорданка Джелепова от Стара Загора, Екатерина Пейчева, Саша Тодорова и др. - поезия или проза, са едно малко островче в океана от нелепи, порно или безлични писания, с които понякога се запълват „излишни“ места по страниците на някои от „асовите“ български вестници.

Посочените по-горе творци вдъхват чрез творбите си увереност, че не са забравени Ботев, Смирненски, Вазов, Яворов, Дебелянов, Вапцаров!

Техните последователи пишат така, както живеят, защото иначе поднесени, отзвучите от лирите им биха били фалшиви. Още Аристотел е казал: „Достойнството в стила и писането се крие в яснотата“, а за да бъдат разбрани (пишещите) и остане трайно написаното, „пишещият има един учител - читателите му“. (Н. В. Гогол)

От заглавието до последната страница на вестник „Родово имение“ във всеки брой гори един стремеж да се обърнем с лице към бащините, към родовите традиции. Да съградим своя дом върху собствена, грижовно обработвана земя. Да установим съседство с близки и роднини, в крайна сметка да съградим и да заживеем в своето родово имение. То ще ни носи радост, задоволство от реколтите, добити от собствения труд. Ще ни осигури здравословен живот и ще съдейства да съхраним любовта и взаимното уважение в семейството. Ще бъде гарант за ценностното възпитание на подрастващите. От любовта и взаимното уважение в семейството тръгва в крайна сметка и любовта към Родината - убийственият дефицит в днешното „демократично“ време! Уж сме родолюбци, а забравихме, че Пейо Яворов още в началото на миналия 20 век беше ни предупредил, че „Няма по-добра стряха от бащината и по-успокоително небе от родното!“ Време е да поумнеем!

В тази посока ни водят писанията на Владимир Мегре за „Анастасия“, лекциите на П. Дънов и почти всички книги на издателска къща „Новата цивилизация“. Те разбиват напъните за „сектантски“ упреци към в-к „Родово имение“ и всичко, свързано с „Анастасия“.

Със задоволство ви уведомявам, че благодарение безвъзмездната подкрепа на главния редактор г-н Атанас Панчев, всяка седмица в-к „Родово имение“ е в читалнища на читалищата „Христо Ботев“, „Никола Вапцаров“ и „Пробуда“. Това читалище обслужва 25ти квартал на роми-

те в Пазарджик. Получават и го четат членовете на литературен клуб „Алеко Константинов“, активисти от дружествата на културните дейци, на хумористите и сатириците. Има го в Историческия музей, в Държавната библиотека.

Радио Пазарджик периодично запознава хилядите си слушатели с интересни материали от в-к „Родово имение“, а по случай юбилея поднесе поздрав за създателите му!

Лично заместник кмета на града по културата и хуманитарните науки, както и в кметските отдели в това направление всяка седмица четат в-к „Родово имение“! (от скромност не соча имената им).

Дано този, изреден дотук, интерес към в-к „Родово имение“ трогне десетките вестникарски разпространителски фирми в града ни и те бъдат вече също разпространители на този прекрасен вестник. Времето, вярвам, ще работи по-уверено в тази посока!

В заключение, от името на групата от Пазарджик, благодарим за поканата да бъдем днес сред вас.

Благодарим от сърце на кметството на Пазарджик, което ни осигури безвъзмездно транспорта до тук и обратно!

На юбилея и неговите създатели желаем по-пътен вятър и нови духовни висоти!

Дерзайте и помнете, че далеч отива онзи, който не се отбива от пътя си! И не забравяйте да четете винаги следите на миналото!

СЛОВО, ПРОИЗНЕСЕНО ОТ НИКОЛАЙ КАФТАНДЖИЕВ В ГР. САНДАНСКИ, ПО ПОВОД
ДЕНЯ НА БУДИТЕЛИТЕ - 01.11.2006 г.

РОДОЛЮБИЕТО НА ПЕТЪР ДИМКОВ

/Между написаното и новите търсения/

МОИТЕ ПОДСТЪПИ КЪМ ЛИЧНОСТТА И ДЕЛОТО НА ПЕТЪР ДИМКОВ

Те са три: „С огъня на Възраждането“ /1987 - 1988/, „Петър Димков и България днес“ /1994 - 1995/ и „Петър Димков - добре познатият... непознат“ /2004/. И в трите пиша преди всичко за родолюбца Петър Димков. В последното го определям като Хомо космикос булгарикос, който преди да се роди като човек, както Джинот, се е родил БЪЛГАРИН.

В новото си проучване „Петър Димков в нова светлина“ естествено ще продължа тези си дирения, разширявайки и задълбочавайки вече написаното. Какви ще бъдат те не мога да кажа, защото едва съм ги започнал. Тук ще спра само на някои въпроси, които възникнаха пред мен в периода 2003 - 2006 г., т.е. във времето от завършването на монографията за Димков до ден днешен.

ДИМКОВОТО РОДОЛЮБИЕ И ВРЕМЕТО

Левски казва: „Времето е в нас и ние сме във времето.“

Не съм имал време да установя

как специалистите тълкуват тази негова мисъл, но мисля, че ако зададох такъв въпрос на Петър Димков, той би отговорил: „Има три вида време. Едното, което тече за цялото човечество, второто, което тече примерно в Европа и Америка и третото - българското“. То е свързано с България в даден отрязък от времето. Ние, ако сме истински родолюбци, трябва да решаваме тези проблеми, които стоят пред България. **За всеки случай неговите изяви във времето са такива.** Син на образован български свещеник и от младежките си години следовник на Толстой - един от големите хуманисти на ХХ век, Петър Димков не беше се отказал от учението за военен. След това беше водил в сражения своите войници в три войни. Разбира се, едва ли някой от войните му е знаел, че в тях е стрелял по сватбарски и ако си е служил със сабята, то е било, за да отбие вражески щик. Левски беше кумирът на Петър Димков и неговият идеал беше България да стане „чиста и свята република“. Но той беше служил като царски

офицер, защото България, макар и монархия, се е нуждаела от истински воители. Беше истински християнин и е прощавал и най-големите злини, които са му били правени, но не прощаваше до края на живота си на **българските врагове и родоотстъпниците ни.**

В тази насока според мен той беше истински продължител на българското родолюбие от Възраждането.

Нека си припомним, че България има поне двама гения от това време: Васил Левски и Христо Ботев. Левски не се присъедини към борците в Европа, не стана един от техните теоретици и знамена, а създаде свое виждане как България да се подготви за свободата си и увисна на бесилото. Ботев можеше да заблести като един от гениалните поети на Европа и да загине за свободата на човечеството на парижките барикади по време на Комуната, но той създаде поезия, вдъхновяван от българската народна песен, и загина за свободата на България като войвода на български четници. Такъв точно се е запечатал в съзнанието ми и Петър

Димков. Той можеше да бъде милионер с дарбата си да лекува хора с един крак в гроба, но го правеше без да взема една стотинка. Могъл е още от преди Втората световна война да стане един от големите европейски лекари. Можеше това да стори и след това, но той остана в България, макар че години му беше забранено да лекува и даже беше направен опит да бъде отровен.

ПЕТЪР ДИМКОВ В СВОИТЕ ТРУДОВЕ И ОБЯСНЕНИЯ СЕ Е РЪКОВОДЕЛ ОТ НУЖДИТЕ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД И СТЕПЕНТА НА НЕГОВАТА ОСЪЗНАТОСТ

Когато завърших монографията „Петър Димков - добре познатият... непознат“, на основата на издиреното, твърдах, че поради голямата си заетост по време на учението си в Русия /1899 - 1909/, той се е запознал само частично с официалната европейска медицина, с европейската тогава природна медицина, хомеопатията и йога /основно дишането/.

На стр. 5

СЛОВО, ПРОИЗНЕСЕНО ОТ НИКОЛАЙ КАФТАНДЖИЕВ В ГР. САНДАНСКИ, ПО ПОВОД ДЕНЯ НА БУДИТЕЛИТЕ - 01.11.2006 г.

РОДОЛЮБИЕТО НА ПЕТЪР ДИМКОВ

/Между написаното и новите търсения/

От стр. 4

Ето съответният цитат: „Там, наред с военното си обучение, се запознава с трудовете на най-видните представители на официалната руска медицинска школа и както веднъж ми каза, ги е „прошудирвал“. Завършва 6-месечен курс по хомеопатия, интересува се от йога, купува си и един от известните трудове на М. Платен - „Нов начина на лекуване“, който му става настолна книга за цял живот. Към тритомния труд има и подарък - една книжка по ирисова диагностика.“

В новите си дирения установих, че по време на учението си в Русия той се е занимавал също с тибетски будизъм /най-съвършеният и сега, едновременно религия и научно знание/ и по всяка вероятност с европейската езотерична медицина от XIX и началото на XX век. Поради липса на място в случая отправям интересувашите се към две глави от новото ми проучване „Петър Димков в нова светлина“, озаглавени „Тибет бе началото“ и публикувани в „Родово имение“. Що се отнася до европейската езотерична медицина, имам предвид книга на С. Тухолка „Теория на лечението от гледна точка на окултизма“, издадена в Санкт Петербург през 1910 г. В нея са разгледани хомеопатията, магнетизмът, хипнозата и молитвата от езотерична гледна точка. Във всеки раздел има подчертавания на Димков с червен молив - характерно подчертаване за него.

През 1930 г., преди още да е излязъл капиталният му труд по медицина, Петър Димков отпечатва статията „Мисълта лекува“.

Началото ѝ е следното:

МИСЪЛТА ЛЕКУВА

Мисълта е извор на постъпките, живота и проявленията.

Изчистете извора

и всичко ще бъде чисто.

Ален

Всички велики хора и мъдреци от най-древни времена и до днес са гледали и гледат на мисълта като на основа на живота ни. И действително, не е ли тя източник на нашите думи, постъпки, навици и действия, изобщо на всичко това, което характеризира нашата личност и съзнателност? Не е ли тя звеното, което съединява духовността с телесната ни природа? Не е ли тя, чрез която духовната ни природа командва телесната такава?

А ние в своето лекомислие, забравяйки, че „каквото мислим днес, утре ще го вършим“ и че „всичко това, което сме днес, е плод на минали мисли“, с необяснима дързост обвиняваме „нашата съдба“ в несправедливост към нас, когато фактически истинските виновници за нашето положение сме си самите ние, защото не обръщаме почти никакво внимание на случайните лоши и порочни мисли, които свиват гнездо в сърцето ни и създават в душата ни болезнено безпокойство. А пък това безпокойство е именно причината, която ни тика в кръчмите, болниците, затворите. Тя /мисълта/ е, която ни довежда и до краен пессимизъм с неговите последици - пълно телесно и душевно разстройство.

В случая, вместо да бъдем несправедливи към съдбата си, като ѝ

преписваме последиците на нашите грехове, не е ли хиляди пъти по-благоразумно да променим коренно **ВЪЗГЛЕДА И ОТНОШЕНИЕТО СИ КЪМ МИСЪЛТА НИ?** А първата крачка в това направление изисква от нас да **УПРАВЛЯВАМЕ МИСЛИТЕ СИ ЧРЕЗ СВОЯ РАЗСЪДЪК.** Това от своя страна, пък ще ни помогне да живеем нравствен живот, наградата на който живот е истинското здраве и щастие.

Ако този текст бъде прочетен от наш съвременник, запознат с най-новите научни търсения в областта на науката и медицината, но не познаващ Димков и времето на публикуването, би казал, че става дума за неща, които той е прочел в книгите по холистична медицина, т.е. тази медицина, която сега се утвърждава все повече. Неслучайно, при сегашен прочит на трудовете на Петър Димков от медици холисти, Петър Димков е определян като водещ лекар, представител на холизма. Акад. д-р Гоникман, име в това направление на медицината, пише: „Книгите на Петър Димков са проникнати от холистични концепции и огромен хуманизъм.“ От своя страна, българската лекарка-холист Мария Папазова, н.с. I ст. в Института по физиология на човека към БАН и член на Ню Йоркската академия, подчертава: „Безспорно Петър Димков е най-видният народен лечител в новата история на България, но той с право се нарежда и сред водещите в света холистични терапевти на XX век.“

С тази напълно новаторска концепция за медицината (както за официалната, така и за европейската народна медицина) би могъл да заблести на европейския медицински небосклон, но него го интересуват българите. Народът ни тогава главно се лекува по метода на Луи Куне, несъмнено най-видният представител на европейската природна медицина в края на XIX и началото на XX век. Затова Петър Димков пригажда неговия метод към българските условия и назова първото издание на капиталния си труд по медицина, излязъл през 1931 г., „Практически съвети за правилно лекуване по метода на Луи Куне“.

Едва в края на 30-те години Петър Димков преценява, че българинът е узрял значително в духовно отношение и съобщава: „Готови са за печат новите ми книги: **ДЖОБЕН НАРЪЧНИК ЗА ПРИРОДНО ЛЕКУВАНЕ И ХИГИЕНА И ЛЕКУВАНЕ НА ДУШАТА**, написана също на популярен език и разработена от научна, религиозна и философска гледна точка. Тя се явява като естествено продължение на „НАРЪЧНИКА ПО ПРИРОДНО ЛЕКУВАНЕ И ЖИВЕЕНЕ“. За съжаление Втората световна война, а после и Социалистическа България, с господстващ атеистичен мироглед, забавят излизането на труда. Това става факт едва през 1995 г.

ТРУДОВЕТЕ НА ПЕТЪР ДИМКОВ СЪДЪРЖАТ НЯКОЛКО ПЛАСТА СЪОБРАЗНО ПОДГОТОВЕНАТА НА ПОЛЗВАТЕЛИТЕ ИМ

Този въпрос предполога специално проучване, значително по обем. Тук само ще шрихирам основното и то главно на основата на

4-те все по-обогатявани издания на труда му по медицина от 1931 до 1939 г., познати като „Наръчник по природно лекуване и живеене“ /наименование на 2-то, 3-то и 4-то издание/.

Тава е най-пълният и проникновен труд по европейска природна медицина. Най-точната преценка от това време според мен е на известния тогава деятел на толстоисткото вегетарианско движение в България, писателят Йордан Ковачев, който следи съответната литература, както в България, така и в чужбина. Той подчертава: „**Още третото издание на Вашия наръчник направи от Вас пръв по значение работник за истинското оздравяване на народа ни, но в четвъртото издание Вие го издигнахте до един м о н у м е н т а л е н т р у д, какъвто почти няма на друг език. Преглеждам съм подобните книги на Платена и на професор Шьоненберге-ра, но ми се струва, че по пълнота, издръжливост и съвременност Вашата ги превъзхожда... Застъпеният за пръв път у нас във Вашата книга в цялата му същност и пълнота природосъобразен живот, ми дават право да кажа, че Вий давате на народа си един пълен кодекс за природно лекуване и живеене, една истинска б и б л и я н а з д р а в е т о .**“

Вече знаем, че при днешен прочит трудът му по медицина е определян като холистичен, т.е. напълно съвременен. Пишейки за метода на Петър Димков, д-р Мария Папазова посочва: „...Създаденият от него собствен комплексен, ефективен и безвреден метод на лечение е точен модел на формиращата се в момента в световен мащаб интегративна медицина /другото название на холистичната медицина - бел. Н. Кафт./“

Петото издание на труда, излязъл през 70-те години на миналия век, е определян като българска народна медицина и то като систематизирана /от Петър Димков/ българска народна медицина.

Вероятно могат да се открият и други пластове в този му труд. Няма да се изненадам, ако след време науча, че Петър Димков е положил в България началото и на квантовата медицина през 30-те години, т.е. на най-новото течение в съвременната медицина. Слушал съм да казват, че Хипократ не е само баща на европейската медицина, но въобще лекар на всички времена. В това отношение ние бихме могли да определим Петър Димков като **БЪЛГАРСКИЯ ХИПОКРАТ.**

Сред въпросите, свързани с мно-

гопластовостта на този труд на Петър Димков, един от най-съществените е следният:

Дали Петър Димков е предназначавал труда си само за среднотатистическия българин, ако мога така да се изразя, живееш през 30-те години или е бил отпращан и към българи с висока култура в областта на медицината и на знанието въобще, както и към тези, които са се стремили към духовността и към една наука, надхвърляща тогавашните официални представи?

Моят отговор е категоричен: „ДА!“

На какво се основа тази ми категоричност?

Към 4-то издание на труда си Димков е приложил: „По-главни източници /Библиография/. Под тях е добавил „Да се прочете от всички“ и е посочил под линия: „Това са източниците, от които авторът (подобно на пчелата, която събира меда не само от розите, но и от цветовете на тръните) е почерпил знания за своя скромна труд.“

Той изброява 96 автора с един или няколко техни трудове, както и четири списания. Основният брой автори са представители на европейската природна медицина, като някои от трудовете им дава с немските им заглавия, защото още не са издадени у нас. Сред българските автори са: акад. И. К. Урумов /„Материали по българска народна медицина“/, и Пан. Ноен /„Лекуване с билки“/. Особено внимание отдели на авторите, които пишат върху ролята на мисълта за нашето здраве и лечение, някои от които тогава са представители на окултната медицина. Някои от тези книги са въведение в духовното знание, знание, което става основа на съвременното научно знание и на основаващите се на него нови направления на медицината, каквито са холистичната и квантовата медицина. Ето три такива книги на видни окултисти от това време, цитирани от Димков: „Окултно лечение“ и „Философия на йогите“ на йога Рамачарака и „Катехизис на душевния покой“ на Елифас Леви.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Първоначално подзаглавието на статията беше „Особености и проблеми“. Спрях се в случая само на особеностите на Димковото родолюбие.

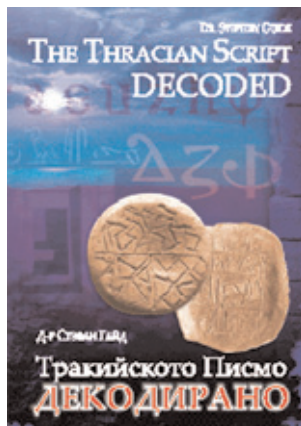
Какви са изводите от вече написаното?

За мене те са три:

1. Димков е една космическа личност, но бидейки българин до мозъка на костите си, той има предвид съществуващите в България условия и нейните проблеми и отдава целия си живот за тяхното решаване в конкретните тогавашни условия.

2. За хората над средното тогавашно равнище на българина Петър Димков също е полагал грижи, но дискретно. Нагледен пример е библиографията към 4-то издание на труда му по медицина и призова му посочените книги да бъдат прочетени.

3. Богатият опит на Петър Димков и родолюбието е прекрасен пример за следване и в днешно време от всяко българско сърце.

(Продължение от миналия брой)

Д-р Стефан Гайд
Институт по Трансцендентна Наука
София, 2006

Но освен пиктограмът с името на Орфей (Храм), върху горния артефакт има още няколко пиктографски знака, един от които е изписан точно около предното отверстие (отговарящо на "вратата на храма"):

Фиг. А13б
Фотография на тракийски артефакт #13

Фиг. B13б
Компютърно обработена фотография на тракийски артефакт #13

Фиг. B13б
Схематична рисунка на тракийски артефакт #13 - „ранно-тракийски“ стил на йероглифния запис

Фиг. Г13б
Стилизиран йероглифен препис на тракийски артефакт #13 - „късно-египетски“ стил на йероглифния запис

В египетското йероглифно писмо горният пиктограм означава "свещен ковчег" ("кивот"), или "саркофаг". Най-ранните "ковчези" ("кивоти"), намерени в Египет, датират от едно много по-късно време, отколкото артефактите на Енеолитна Тракия - примерно от преддинастичния период (около 3500-3100 пр.н. ера) и повечето от тях, точно както тракийските им предшественици, са изработени от глина! "Един вид измежду тях е бил продължение на още по-ранните "погребални делви" и представлявал овален керамичен ковчег, в който се слагало в свито положение тялото. Имало и други видове, направени от дърво, които станали и прототип на всички по-късни ковчези и саркофази. Повечето са били съвсем прости кутии без орнаменти, но още отрано, в архаичния период, са намерени и примери на такива, чиито страни са били изработени с дизайна на "palace-facade motif", представляващи с формата си "дом" на покойника. Покривната част е била понякога плоска, но по-често дъговидна с централен свод и правоъгълни секции от двете страни.

По този начин дизайнът нарочно е наподобявал сводестия покрив на древно храмово съоръжение - , което по-късно станало известно под името "пер-ну" - от националния храм в Северен Египет, при град Буто." (pp 195, 287, The Mummy in Ancient Egypt, by Salima Ikram and Aidan Dodson, 1998 Thames and Hudson Ltd, London).

Но това, което египтолозите - автори на гореспоменатата книга, явно не са знаели, е фактът, че най-първият модел и прототип на горната находка ("пер-ну"? -) не е този намерен в Буто (първата столица на Египет), а неговият много по-древен пред-

шественик (който разглеждаме в момента), намерен в древния тракийски храм при Енеолитна Градешница и изработен повече от 2000 години преди Буто да е съществувал!

Ето, че с това отново се доказва връзката между древна Тракия и древен Египет! (Повече за този факт и древната столица Буто можете да прочетете в Книга 1 на Тракийското Писмо Декодирано, стр. 32, 37, 101).

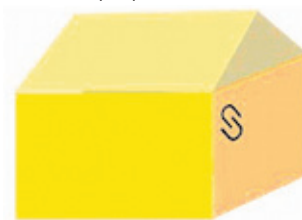
В четирите крайни секции на покрива на нашия "ковчег" ("кивот") има четири особено причудливи орнаменти на "лица на митични същества", които веднага напомнят за подобни ковчези и саркофази с орнаменти на "пазител-херувими", намерени в Египет в една много по-късна епоха, където четирите "херувими" са известните образи на богини, в лицето на "Изис, Нефтис, Нейт и Серкет". Типичен пример за такъв "свещен ковчег" е позлатеното канопично съоръжение на Тутанкамон, "пазено" от статуите на четирите богини в четирите кардинални посоки на света. Но нашият "кивот" от Градешница притежава още един отличителен символ, изобразен симетрично от двете страни на "входа" на модела на храма:

Фиг. А13в
Фотография на тракийски артефакт #13

Фиг. B13в
Компютърно обработена фотография на тракийски артефакт #13

Фиг. B13в
Схематична рисунка на тракийски артефакт #13 - „ранно-тракийски“ стил на йероглифния запис

Фиг. Г13в
Стилизиран йероглифен препис на тракийски артефакт #13 - „късно-египетски“ стил на йероглифния запис

Този отличителен тракийски пиктограм, показан по-горе (на фиг. В13в), не е типичен за древния Египет, но очевидно представлява комбинация от "склочени" един в друг пиктограми, които от своя страна са типични египетски йероглифи (фиг. Г13в):

Значението на горните египетски йероглифи е както следва:

- "длан на ръката", или просто "ръка", глаголът "взимам";

- "мерна единица - длан" (на ръка), или просто "мярка", "длан", "взимам в определена мярка (количество)";

- "мярка" (която е дължима), а в случая на - "десета мярка (част)", или "десет".

От това следва, че възможната преводна

интерпретация на символите ,

и , изведена логически от горното, е "мярка за мярка", "вземане-даване" ("танто-за-танто" или "ти на мене, аз на тебе"), "ръкостискане", "сделка" ("договор", споразумение), или даже "приятелство" (или "приятелски пакт"), за което има и друг типичен египетски йероглиф, в следните му вариации:

Самият факт, че и ние в 21 век използваме подобен символ, за да изразим идеята за приятелство, сътрудничество, бизнес-сделка или договорни отношения, както е показано на следната илюстрация,

потвърждава още веднъж, че най-точният и близък до оригинала на тракийския пиктограм превод би следвало да бъде именно: "договор" (за "сделка" и/или "приятелство"), т.е. "ЗАВЕТ" ("пакт"), особено имайки в предвид, че в древността "приятелството", "пактовете", "сделките" ("вземане-даване", "мярка за мярка") и "заветните" отношения са вървели "ръка за ръка"!

И за да бъде нашият анализ на "кивота" от Градешница пълен, нека да спрем вниманието си на още два основни пиктографски символа, гравирани върху него:

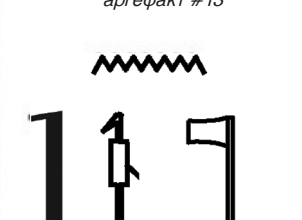
Фиг. А13г
Фотография на тракийски артефакт #13

Фиг. B13г
Компютърно обработена фотография на тракийски артефакт #13

Фиг. B13г
Схематична рисунка на тракийски артефакт #13 - „ранно-тракийски“ стил на йероглифния запис

Фиг. Г13г
Стилизиран йероглифен препис на тракийски артефакт #13 - „късно-египетски“ стил на йероглифния запис

Йероглифът означава "на" (принадлежащ "на") и има фонетично значение в древноегипетския език на звука "н", като се чете в случая в една от вариациите: "н", "нъ",

"на", "ен". Йероглифът или означава "Единият" (Единоначалието = Единият Бог, Монадата), както стана ясно в миналата глава, и се произнася в древноегипетския фонетично "УА".¹ Поради по-горните концептуални връзки мнозина изследователи на йероглифното писмо с право считат, че е

твърде вероятно и йероглифът , означаващ "Бог", да произхожда от йероглифа

или , означаващ "Единият" (от Когото е произлязло всичко!). От своя страна,

думата "Бог" , както вече споменахме по-преди, се произнася "Нуते" ("Нути"²) или "Нате" и се състои от коренът "нат" ("над" в съвременния български език) и "е" (спомогателен глагол "съм" Зл.ед.ч. в съвременния български език), които образуват словосъчетанието "Над-е" ("Нате") със значението на "Един, който е над всички и всичко", т.е. "Все-вишен" ("Всевишния Бог")!

Сега вече ние знаем, че върху ковчежето от Градешница е представена една уникална комбинация от забележителни пиктографски знаци, които включват

ДЕКОДИРАНО II

думите (фразите):

"Завет" ("Договор"), "на Единия Бог", "Кивот" ("свещен ковчег") и "Орфей" ("храм")!

Но това, което прави артефакта на Кивота от Градешница още по-вълнуващ, е фактът, че местонахождението му при неговото археологическо разкриване е в непосредствена близост до това на другия най-забележителен артефакт от Градешница - Оброчната (Заветна) плочка с името на Орфей, разгледана в глава 1. При справка с архивните данни на музея се оказва, че и двата артефакта са намерени не само в един и същ археологически пласт на един и същ археологически обект, но нещо повече - те са намерени в един и същ "сакрален комплекс" (най-вероятно - храм)!!! И както може би добре си спомняте, Оброчната плочка от Градешница представлява Плочка на Първия завет между Бога и човека, записан в световната история! (За повече подробности виж Глава 1 и Книга 1 на „Тракийското Писмо Декодирано“).

При по-прецизен оглед на горните артефакти и техните размери и детайли става видно, че Плочката на Завета е с такива размери, че влиза точно "по мярка" във вътрешността на Кивота при едно условие: ако не е била поставена през малкото входно отворствие ("врата"), през което може да бъде гледана, докосвана, но не и да бъде изваждана (или вкарвана!), поради потесните му размери в сравнение с нейните "габарити"! Това означава, че Плочката е била "депозирана" в Кивота преди той да бъде завършен (поради липсата на капак и това, че е изработен от едно цяло парче глина)! С други думи, Кивотът е трябвало да бъде завършен и "изпичан", едва след като готовата "Плочка на Орфеевия завет" е била вече поставена вътре в него. А това от своя страна означава, че самата Плочка е била изработена и "изпечена" (а може би и носена известно време като "амулет" или "ритуален нагръдник") в определен период, преди да бъде положена в Кивота. Това дава основание да считаме, че Оброчната (Заветна) плочка от Градешница е с по-стар произход от артефакта на Кивота, който вероятно е изготвен специално за нея и по нейните размери, така че тя да може да бъде гледана и докосвана през тясното му отворствие ("вратичка"), но не и да може да бъде извадена, освен ако първо не бъде счупен самият Кивот!

Като извод от всичко казано по-горе, можем да заключим следното:

1. Сред артефактите от енеолитна Градешница в Тракия, ние "открихме" (или по-точно "преоткрихме") керамична "кутия" с причудлива форма, върху която има повтарящи се "декоративно" йероглифни знаци, между които такива със значението "Орфей" ("храм"), "кивот" ("ковчег") и "завет" ("пакт", "договор"). Какво друго би могло да бъде това освен "Кивот на Завета" ("Ковчег на Завета")? Затова и ние го нарекохме точно така, както го е нарекар и древният писар (жрец), а именно: "Кивотът на Орфеевия завет".

2. Сред артефактите от енеолитна Градешница в Тракия беше декодирана и преведена Плочката на Завета, наречена Оброчната плочка от Градешница, която, както става ясно от превода ѝ (в книга I и в глава 1 на този труд), представлява Първия завет между Бога и човека, записан в историята! Върху нея също фигурира пиктограмът на "Орфей"! Тази археологическа находка и "Кивотът на Орфеевия завет" са намерени в близост - в един и същ археологически пласт и в един и същ "комплекс" със сакрално предназначение. Това доказва, че двата по-горни артефакта са свързани по време, място и контекст!

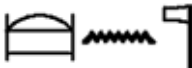
Д-р Стефан Гайд (вдясно) и брат му Цветан Гайдарски

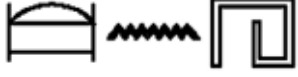
логически пласт и в един и същ "комплекс" със сакрално предназначение. Това доказва, че двата по-горни артефакта са свързани по време, място и контекст!

3. Следователно причината днес ние да имаме Заветната плочка от Градешница извън Кивота на Орфеевия завет е тази, че в някакъв исторически момент от миналото КИВОТЪТ Е БИЛ СЧУПЕН!!! Белези за това се виждат по стените на керамичната му повърхност и във факта, че една от страните му е замазана и е без каквито и да е декоративни или пиктографски елементи, за разлика от всички останали, които са пишно гравирани. Това, че счупване е имало, се потвърди и от прегледа на археолозите-специалисти към музея, които установиха, че при реставрацията артефактът е бил слепен от няколко отделни фрагмента. Дали счупването е станало в дълбока древност, или в по-модерни времена, може би никога не ще узнаем. Едно е сигурно обаче: Кивотът на Завета е бил счупен и затова Плочката на Завета се намира извън него! Това белег ли е, че самият Завет с Бога е бил счупен (нарушен), подобно на времето, когато Мойсей счупил Плочите на Божия завет, поради нарушаването на Завета от народа? Това също може би никога не ще узнаем със сигурност. Едно е сигурно обаче и то е, че при енеолитна Градешница в Тракия ние намерихме отново изчезналия Кивот на Орфеевия (Орфическия) завет и Първата плочка на Орфеевия (Орфическия) завет!

И все пак, ще попитат някои, защо тогава на кивота не си пише направо, просто и ясно: "Кивотът на Орфеевия завет", а пиктографските символи са представени в такива сложни повтарящи се орнаменти от плетеници и пишно гравирани "декорации" по стените на целия артефакт? Отговорът може да не е напълно очевиден за мнозина, но за познавачите на предмета на "сакралното калиграфско изписване" и "енигматичното кодирано записване" (които са особено често срещано явление при древните храмови текстове) това е съвсем "прозрачен" и "логичен" процес! Причината е в това, че за древните жреци "играта със словото" под формата на "гатанки", "плетеници" (подобни на "мандали") при записа му и изричането на множество концепции с минимален брой думи (пиктограми!) е било своеобразно "духовно" изкуство и начин да се открие "пълният смисъл" на записаното само на "посветените" последователи, обучени в методиката на

съзерцанието и "духовното прозрение"! Ето как в нашия случай древният писар при Градешница е изказал едновременно няколко концепции, възможните вариации на които могат да се представят по следния начин:

Кивотът на Бога (или "Светият Божий ковчег")

Кивотът на Орфей (Храма)

Богът на (в) Орфей (Храма)

Богът на Кивота (или "Бог е в Кивота")

Божият завет е в Кивота

Орфеевият (Храмовият) завет на Бога

Божият завет с Орфей (на Храма)

Някои от по-горните изкази са нарочно "алогични" и "противоречиви" фрази, изразяващи "взаимно-изключващи се" и "объркващи" идеи за "непосветения", но водещи до важни "вътрешни прозрения" за "посветените следовници", като следните:

"Кивотът е на Бога", но едновременно "Бог е в Кивота" и "Бог е в Орфей (Храма)"?

"Кивотът принадлежи на Орфей", но едновременно "Кивотът е в Храма" и "Кивотът е в Бога"?

"Заветът е Орфеев (на Орфей)", но едновременно това е "Божият завет" и "Бог и Орфей са свързани със Завет"?, etc, etc, etc...

И така, пред нас е 7000-годишен артефакт, който е първият намерен в света "КИВОТ (КОВЧЕГ) НА ЗАВЕТА", но той не е Мойсеевият - от времето на излизането на евреите от Египет (в около 1200 г. пр.н. ера според Библейската традиция). Това е Орфеевият кивот на Орфеевия завет с Бога от едно много по-древно време от това на Мойсей и това не е Заветът на Бога с евреите, а Заветът на Бога с нашите деди - траките!!! Това е съдбовно разкритие от такъв важен исторически, научен и религиозен характер, че надхвърля с ценностния си смисъл не само националните рамки на България, в територията на която находката е намерена, но също и рамките на Европейския континент, защото съществуването му е единствено по рода си и безпрецедентно по значение за развитието на цялата наша световна антропоморфна цивилизация!!!

Сред артефактите от Градешница има още поне около двадесет блестящи образци, подробно анализирани във втората книга на „Тракийското Писмо Декодирано“, които допълнително хвърлят светлина върху храмовото служение при древните Траки и тяхното мистериално-обредно "преживяване" на заветните тайнства, квинтесенцията на които, разбира се, са Кивотът и Плочата на Орфеевия завет.

1 - "uet" ("сам") стр. 102 - "Траките и техният език" (1977). Значителен брой от тракийските думи, изследвани от проф. Владимир Георгиев в гореспоменатата му публикация, са идентични или сродни по произношение със своите аналози в Бохарския (Северно-Египетски Коптски) диалект.

2 - в Бохарския (Северно-Египетски Коптски) диалект

(Следва)

ПЪРВИ ДЕКЕМВРИ - НАЦИОНАЛЕН ПРАЗНИК НА РЕПУБЛИКА РУМЪНИЯ

Николай
КАФТАНДЖИЕВ

ТЕМАТИЧНИЯТ
ИЗБОР

Една от основните задачи, които си е поставил седмичникът „Родово имение“, е да работи за обичта между народите.

По случай националния празник на Румъния имахме богат избор от теми: „Румъния - нашата съседка“, „Българо-румънското приятелство през вековете“, „Сърцето ми е отсам и отвъд Дунава“ - подходящо заглавие на статии и за българи, и за румънци (в случая имам предвид сърцето на моя приятел Ве-

селин Стоянов, който е свързал съдбата си с Румъния) и т.н. Избрах да представя накратко Музея на селото и народното изкуство, поради две съображения.

Това е един от най-впечатлилите ме музеи, които съм посетил, а и много други българи чрез него биха могли за един ден да се запознаят с Румъния и с народното им изкуство.

От друга страна, читателите на „Родово имение“ са привърженици в своето мнозин-

ство на живота сред природата и следователно този музей представлява специален интерес за тях.

МАЛКО ИСТОРИЯ

Когато посетих музея, си купих два много богато илюстрирани пътеводителя. И в двата се подчертава, че музеят има около 100-годишна история. Ако имаме предвид времето, откогато се е появила идеята за създаването му и учени са заработили за събирането на

предмети от народното изкуство, то той ще се окаже на век и половина.

МУЗЕЙТ

Той представя характерни къщи за живеене, стопански сгради, а понякога и църкви от различни географски области на Румъния. В самите къщи наредбата е непроменена от времето, когато са били обитавани. Времето на обхват е 3 века: от XVII до XIX век. Най-много са сградите от XIX век.

Красотата на Румъ-

ния на длан, защото това е музеят, е и в пейзажа, както и в интериорите.

МУЗЕЙ
НА БРАТСТВОТО
НИ С РУМЪНИЯ

Външно много от сградите се различават от нашите с високите си островърхи покриви. Но влезете ли вътре, все едно се озовавате влизате в българска селска къща. Особено бях впечатлен от преобладаващите орнаменти по дрехите, покривките, чергите. Когато вля-

зох в една от църквите, все едно че бях в една от възрожденските ни църкви.

Как да си обясним това впечатляващо сходство?

Не съм етнограф и нищо по този въпрос не съм прочел. Но като историк знам, че според Херодот най-многобройният народ след индийския били траките. А траки са населявали и сегашните румънски, и сегашните български земи. Това е общият ни корен.

Нека изследваме този общ корен така, че да открием нови непознати неща за братството ни!

София, 13.11.2006 г.

Ентаз

Никола ГИГОВ

ЗАЩО ОБЕДНЯВАТЕ ДУХОМ?

- Тук е най-печалното. Забогателите мислят, че светът им принадлежи, но те обедняват духом и продават душата си на дявола. Бедните се борят за зальк хляб и душа, а им страда. И кой тогава е щастлив?

В „Магическа ботаника“ бях заложил гениални идеи за здраве, обич и доброта. Злото я изгори. Омразата се разрасна.

А тази книга бе моят сърцелечител. Лекувайки душата, аз изправях тялото. Всички цветя, билки, балсами, питиета идваха от родната ми родопска природа. Родопчани поеха моето дело, защото не гледат в речник, а думите им извират направо от сърцето. Те пеят с моя глас, те са до природата и вратите им очакват гости. Когато майчиното слово се обистри, то става жива вода. От обикновено общуване достига до ангелско песнопение и божествен код. Може да не владееш нотите, но мелодиите да никнат в сърцето ти, както никнат цветята, както се редят цветовете в халищата, както се носят гласовете на чановите. На изсечените монети има глави на императори, но на сътворените песни има звезди и мечтания. Не може да купиш песен. Не може да приватизираш песните, защото песните са за всички хора. То, Златото, днес го има един, утре - друг, но все остава ненаядено и ненапито, а песента е за всички хора. Един чешмар, един гайдар, един поет дават повече от един banker. По мое време /13 век пр.н.е./ се родиха „финикийските знаци“ и аз предрекох, че това ще доведе до разложение, до войни и до вечни грабежи. Измислихте си земен кумир, който ражда гробища, а не подпомага рождествата и творчеството.

Вижте цветята - от мене, Орфей, до тебе, Мой изследователю, са минали 3300 години. Би трябвало цветята да се умножат. А защо те оредяват и погиват. Защо измислихте „Червената книга“ - гробище за цветята. Гробища ли създавате?

Бог е невидим за смъртните, но той вижда всички. Ние сме наблюдаеми.

Ако човек забрави минералите, цветята, животните, ще забрави и човеците. А човек, който е забравил всичко, вече не е човек.

Да навлезем във ВАШАТА ЧЕРВЕНА КНИГА, за да оценим загубите. Нека навлезем само в алята на родопските цветя. Кои цветя са изчезнали или скоро ще изчезнат?

Много ще изредя - не зная дали ще може

ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА

Докосване до книгата
„Магическа ботаника“ от Орфей

„Розберачки от България“ - снимка: Стю Файлър от САЩ

да ги запомниш. Но всяко едно от тях е и слово /име/, и ухание, и лек. И настроение за човека. Къде са изчезналите и изчезващи видове:

Плаун, древна папрат, коило, родопска ръж, острица, крем, родопско лале, венерино пантофче, рожец, плюскавиче, кандилка, съсънка, бърдуче, звъника, росянка, каменоломка, тъжник, прозорче, шапиче, пищялка, самодивска трева, срамник, огниче, мечешко око, звънче, медуниче, мехурка, камбанка, обичка...

Какви имена им е измислил народът! Жива и цветна поезия.

А такива са стотици и хиляди. Като обедняват ливадите, и вашите души обедняват. Пустош ли искате?

А да не споменавам дърветата.

В древността Дъбът беше винаги до храмовете на Юпитер.

Лавърът беше до храмовете на Аполон.

Борът до храмовете на Дионис.

Миртът - до храмовете на Венера.

Всяко светилище си имаше свое дърво. И до него още хиляди дървета. И хиляди животни. И хиляди птици.

Мене ме изобразяваха с клонче върба - тя е посредник на любовта и крие лечебни тайни.

Защо влюбените така много обичат да си подаряват цветя и клонки? Древен обряд ли е това, или порив на чувствата?

В древния храм в Делфи, основан от мен,

на втората колона съм изобразен как получавам мистичния дар на красноречието, докосвайки върбата в свещената горичка.

Върбата е свързана с любовта, тя гони страховете и е магическо дърво. Расте край извори, потоци, реки, езера - любими места за влюбените. Край върбите почти няма насекоми. Пролет от нейните клонки се правят свирки - спомен от детството и спомен за детството. Над върби гръм не пада.

И Христос е бил посрещнат в Йерусалим с палмови клонки, сред които е имало и върбови клонки. Или там, където няма палми, клонките са от върба. Тези клонки се носят в къщи и се пазят цяла година. Те се горят при болести, нещастия и беди.

Аз пея така: „Чуй, направи да разцъфва мирът, лекове дай и здраве“. Аз благославям всички хора с моите стихове „мир, здраве и добрини“.

Плиний пише за мене какви лековити билки и растения съм ползвал за лек. Усетът на нос, траките, към красотата идеше от способността да разбираме природата. Ние се стремяхме към небесното, а в този копнеж се сплитаха любовта, дарбата и смъртта. Крехката красота за нас бе по-силна от грубата бруталност. На децата дарявахме цветните лехи и ливади, близките извори, шумящите дървета и различни играчки: топчета, зарчета, огледала, цветни късове, колело-кръгче, конусчета, шишарки, ромбове, златни ябълки. Подсилвахме въображението им.

Всичките ни празници бяха на открито - сред природата. Олтар ни беше зората. Лебедът ни беше копнежът.

Аристофан ме възпя: „Ето, своите тайнства Орфей разкри, проповядвайки: „КРЪВ НЕ ПРОЛИВАЙ“.

Поетът е утрешният ден и аз не съм в миналото. Цивилизацията на „Орион“ е с 5000 години по-напред от Земната цивилизация. Аз ритмизирам вас в хармония с космоса и бъдното.

Защо не четете старите книги. Евсевий пише: „По времето на Орфей и Кадъм в Гърция съвсем не са знаели какво е това богове“. Гръцката митология бе клиширана по-късно. Те сами признават: „От Родопите към Гърция слезнаха поезията, музиката и Свещените изкуства“. Ние сме ядро на митологията, отгледахме Европа на нашата рожделна земя, дарихме ги на Европа чрез Гърция и оплодихме европейската цивилизация. Без нашия корен Европа би изсъхнала, защото няма да има мъзга.

Пътят на прекрасното минава през сърцето. Любовта гори с райски огън. Любовта е златната стълбица към небето.

РУМЪНИЯ НА ЕДНА ДЛАН

Съобщение

Скъпи приятели, читатели и привърженици на в. „Родово имение“

Абонаментната кампания за 2007 година започна. За да станете съпричастни към идеята за родовите имена, нашата редакция ще подари на всички, абонирали се за цялата 2007 година, две различни книги от поредицата „Библиотека Анастасия“ на издателска къща „Новата цивилизация“. Така срещу 24 лева ще получите 52 броя от вестника, плюс две безплатни книги. За целта трябва да изпратите на адреса на редакцията или по факса копие от квитанцията - абонамент за 2007 г., точния си адрес и заглавията на книгите, които желаете да ви се предоставят. Краен срок за абонамента е 15 декември 2006 г. Каталожният номер на вестник „Родово имение“ във всички пощенски станции е 618.

На всички наши читатели редакцията благодари предварително.

РОЗОВО СЛЪНЦЕ ИЛИ НЕ ЦВЕТЕ, А РОЗОВО СЛЪНЦЕ

Ст. н. с. д-р Светла КРЪСТЕВА

Подариха ми гербер с цвета на оптимизма и любовта, на създанието, творческата енергия, преданата дружба, хуманизма, изобилието, подема. Не цвете, а розово слънце. Сякаш дъхът на Създателя е оживил подредбата, йерархията на листните розови нюанси - в средата ярко розово, а по-нататък все по-бледо.

Гиздаво цвете. Погрижило се е и за герданчето си. Водни мехурчета в устието на розовата вазица украсяват розовото слънце. Герданче от нежни цветни дихания. Благодатна Божия красота!

6-15 септември, 2006

На Гея

РОЗОВАТА ПЕРЛА

В короната на древната вселена аз виждам моята Земя и тя е розовата перла с ухание на цъфнали цветя. Със вятъра шуми в листата и с птиците лети в небето, а с веселата глъчка на децата придава смисъла на Битието. И пее звъннала сред водопади, искрящи с живата вода, а в грохота на морските грамади кипи с възторг и красота. Аз искам розовата перла, наречена планетата Земя, да грейне ярко в светлината, родила цветната дъга, да пръска аромат на рози с послание за обич по света.

Саша ТОДОРОВА, София

ДЕЦАТА

Децата са малки цветенца. Те са палави врабченца. От сутрин до вечер играят, умора краченца не знаят.

Порастват и бързо отлитат по своя път без да питат. Спират, където намерят чешмичка с бистра, студена водичка.

Тогаз не са вече деца. На двора им вече играят весели птички, като малки пчелички.

Екатерина СТАЕВА, Велинград

НЕ СИ САМ!

Когато вратата остане затворена
въпреки силния вятър,
когато сълзата,
потекла на долу,
застине недокосната,
когато телефонът замлъкне
безпамятно,
когато умре любимото коте
и червеното цвете
увехне в саксията,
когато побелее от паяжина
пощенската кутия -
тогава си казваш:
" Сам съм! "
Не бързай да се предаваш!
Чуй! В тебе
може да зазвъни Истината.
Може да отвориш вратата на мечтите.
Може да потекат спомените,
да зацъфти надеждата
и вярата да живее!
Не си сам!
Не сме само материя!
Никога не си сам !

Йорданка САНДЕВА, Димитровград

ВИКТОР ЮГО И ИВАН ВАЗОВ

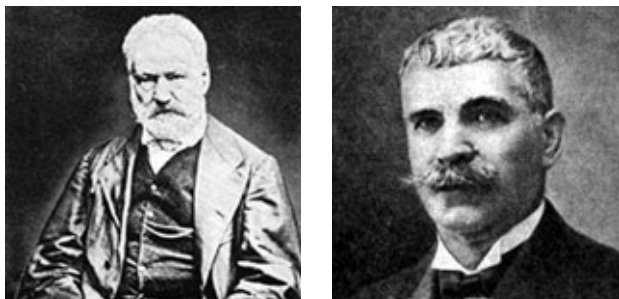
ИВАН ВАЗОВ - БЪЛГАРСКИЯТ ВИКТОР ЮГО

Николай КАФТАНДЖИЕВ

Ако желаете един образован западноевропейец да разбере мястото на Иван Вазов в българската култура, трябва да го определите като **Българския Виктор Юго**.

Иван Вазов е свързан с Виктор Юго с вътрешната си нагласа. И двамата са поети и писатели с романтична насоченост.

ВЛИЯНИЕТО НА ВИКТОР ЮГО ВЪРХУ ИВАН ВАЗОВ

Доколкото съм запознат с връзката Юго-Вазов, най-задълбочено у нас тя е изследвана от българския литератор, краевед и историк Пирин Бояджиев. На него дължим и единствената книга, издадена у нас и посветена на тях двамата - Вазов и Юго (1999 г.).

В нея посочва:

„Европейският писател, оказал най-плодотворно въздействие върху Вазов, и то не само върху ранния, помогнал му да намери своя път на национален поет, е Виктор Юго. В това няма нищо чудно и нищо, което да му е накърнило оригиналността. Та Юго е открил пътя на многобройни поети - Бодлер, Маларме, Рембо, Верлен...“

В писмо от 1896 г. до кмета на Безансон Вазов изразява готовността си да бъде член на „комитета за патронаж“ за издигане на паметник на Виктор Юго в родния му град и го нарича „**мой ценител и вдъхновител**“, пише още Пирин Бояджиев.

В случая трябва да уточня, че Виктор Юго влияе върху Вазов не само като писател, но също като хуманист-мислител и борец за свобода.

ПРИЗНАТЕЛНОСТА НА ИВАН ВАЗОВ КЪМ ЮГО КАТО ЗАЩИТНИК НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

Вече писах за защитата на Виктор Юго на българския народ в бр. 47 от тази година на „Родово имение“ и че Българското централно благотворително общество на заседанието си от 25 октомври 1876 г. го провъзгласява за свой член и му изпраща грамота. Не изключвам нейният текст да е бил съставен от младия Иван Вазов, който тогава е бил секретар. Ако се издири всичко, което Иван Вазов е писал за Виктор Юго, може би ще се окаже, че по брой на страници е равно на книга.

Когато духът на Виктор Юго напуска този свят през 1885 г., Иван Вазов му посвещава две статии. Според тях:

оплаква го не само Франция, но цялото човечество;

по могъщество на духа, по обаяние на словото влиянието му върху съвременното човечество е сходно с това на Волтер;

пред неговата слава бледнеят блясъкът на троновите и декорациите на лъжливото могъщество!

Виктор Хюго

НЕБЕТО

Аз нямам ни предел, ни бряг, ни край,
и името ми хаос казват,
мечти крилати мене не изгазват
и дъното ми господ само знай.

Милioni светове се гонят в мене,
кат духнат прах, като развеея сняг;
Алдебаран е искра, Арктур - зрак,
изгубен, мътен, като сновиденъе.

Аз вечността в пределите си смящам
и никой глас не буди синий ми ефир,
и вечен мир е в моя тайнствен шир,
и бурите си другаде ги пращам.

Как ти си нищо, о земя, пред мен! -
по-ситна от най-ситния ми пясък -
как жалка си със твоя шум и врясък,
с със твоята зима, лято, нощ и ден!

Кой тласна те за смях в простора ясни
и рече: „Бръмкай в общия покой!“
И пусна в теб беда невидим рой,
неволи, болки, бедствия ужасни?

Ти нямаш смисъл тука на света,
твой дял са страстите, войните, морът,
грехът, нищожеството и позорът
и мракът и смъртта!...

Земята

И любовта!

Иван ВАЗОВ

КОНЦЕНТРАЦИЯ НА УМА

На отрицателния полюс са чувствата, на положителния - мисълта. Мозъкът е положителен, а симпатичната нервна система - отрицателна. В лявата страна на човешкото тяло енергията слиза надолу към левия крак и после по десния крак и по дясната страна се качва нагоре. Такова електромагнитно течение има около всеки орган. Например по дясната вежда минава положителна енергия. Тя оттам се извива и се спуска под дясното око, дето се превръща в отрицателна енергия. Оттам се качва над лявото око и там е вече отново положителна. След това се спуска под същото око като отрицателна енергия. По този начин в движението си тази енергия образува нещо като осморка. В точката между веждите, или в корена на носа, има един разумен център, който регулира тези течения около очите. **Този център можем да наречем Мълчаливото, Разумното в Природата, което регулира силите.**

Ще имате предвид следното правило: когато сте развълнувани, сутрин или вечер концентрирайте ума си към края на носа или към центъра на веждите. В средата на веждите, между космите, има празнина, наречена "празнина на безмълвното наблюдение, на Божествения ум". Ще се концентрираш, ще държиш ума си буден, докато ти дойде една светла мисъл, едно просветление. Да кажем, че решаващ един важен въпрос. Спри ума си върху него и след малко ще проблесне една малка светлина, ще ти дойде една светла мисъл, която ще те напъти към този път, в който трябва да тръгнеш. По някой път, когато на хората им дойдат големи страдания, свиват веждите си. Когато човек свие веждите си, той несъзнателно концентрира енергията на ума си към центъра на веждите... Щом концентрирате ума си нагоре, вие го проектирате от центъра на главата си към Слънцето, т.е. към централното Слънце на духовния свят... Щом проектирате ума си към веждите, нагоре, непременно своята мисъл ще донесе някакво благо в живота ти.

Умът на човека трябва да бъде свързан с центъра на Слънцето. Само при това положение човек може да има светла, възвишена мисъл.

Човек се познава по светлината на своята мисъл. Колкото по-голяма е светлината му, толкова по-голям мъдрец е той.

Пробуди ли се Божественото съзнание в човека, работите му моментално се оправят. Това пробуждане не става изведнъж. Време, усилената работа се иска от човека, докато дойде до своето пробуждане. Няма по-велик момент в живота на човека от това, да почувствува Божественото присъствие в себе си.

Учителя Петър Дънов

Слънчево хранене и феноменът "ХРМ"

Хира Ратам Манек вече осма година се храни само и единствено със слънчева светлина. Понякога разнообразява менюто си с чаша чиста вода. Тялото няма необходимост от нищо повече, доказва Хира Манек и светът, макар и бавно, започва да вярва в това. Просто защото Манек и сподвижниците му са живи и се чувстват отлично.

Името "феномен ХРМ" принадлежи на учени от НАСА, заинтересувани от диетата на индийския гражданин. НАСА го кани, за да провери и изследва тази способност на тялото, заради възможността астронавтите да преминат на слънчева диета. При дълги космически полети храната е огромен проблем, докато водата може да се регенерира и използва постоянно.

Светът знае за Манек не от вчера. Още през 1992 г., докато живее в щат Керал, той започва експериментите с храненето си. През 1995 г. отива на поклонение в Хималаите и когато се завръща, престава да се храни. Жена му Вилма казва, че всяка вечер той гледа в слънцето без да мига по един час. Поетата енергия е единствената му храна. Понякога пие чай, кафе или някаква друга течност.

Когато пристига в САЩ, научните екипи се убеждават, че индиецът наистина оцелява без храна. Изследванията се водят от д-р Патъл от Джеферсъновия университет. Резултатите доказват, че всички процеси в тялото на Манек са нормални.

Въпреки че не сме растения, които трансформират слънчевата енергия в храна, Манек доказва, че можем да го правим със същия резултат. Според него, ние живеем за сметка на вторичната слънчева енергия, която поемаме, хранейки се с растения. Това, на което трябва да се научим, е да поглъщаме тази енергия направо от първоизточника.

Манек е роден през 1937 г. и е инженер. Кариерата му е успешна. Но идва моментът, когато усеща пълната безсмисленост на стремежа към материалното. През 1962 г. попада в ашрама на Шри Ауробиндо в Пондичери. Ученичка на Ауробиндо, продължаваща дейността му след неговата смърт, му предава посланието: "Ти трябва да донесеш на земята слънчевата енергия, за да помогнеш на Висшия Разум да докосне всяко тяло". По-късно се среща с Учител, който го избира сред тълпата, за да му каже същото, което вече

Hira Ratan Manek

му е предала ученичката на Шри Ауробиндо.

Въпреки това Манек дълго не знае какво да прави. Той ходи бос по земята, стои на слънце и прави всичко, което би могло да помогне на намерението му. Неочаквано забелязва, че апетитът му видимо е изчезнал и че не се нуждае от храна, а енергията му се е повишила няколко пъти. Тогава идва откритието, че слънчевата енергия е навлязла в тялото му и го е захранила. Как? През очите. Той започва стъпка по стъпка да приучва очите си да гледат право в слънцето.

ЕКСПЕРИМЕНТЪТ

Лекарите, към които се обръща за помощ, са заинтересувани. Манек жертва година от живота си, когато започва да работи с научна група в Гуджарат. Решено е да гладува 365 дни, но експериментът продължава 411 дни. Това не е първото му гладуване. Вече го е правил за 211 дни, когато е загубил 41 кг от телото си, но не и от мускулна си маса. Сега, след гладуването от 411 дни, нивото на кръвната захар е в норма, както и всички останали физиологични показатели.

Неврологът д-р Судхир Шах, който ръководи уникалния експеримент, следи постоянно Манек. Наблюдава го денонощно медицински екип, който не го оставя сам и за минута, денем и нощем. Манек е изолиран в отделно помещение, до което близките му нямат достъп.

Експериментът завършва на 14 февруари 2001 г. За изтеклото време Манек е пиел само гореща вода между 11 сутринта и 16 ч. следобед. На 401-я ден от гладуването си той изкачва планината Шатрунджа само за половин час.

Настъпва най-сложният за медиците момент - те трябва да намерят обяснение. Всичко това не се случва в Хималаите или в някой ашрам, а в съвременна клиника на голям град, пред очите на лекари, журналисти и учени.

Досега се смяташе, че

при дълго гладуване тялото изчерпва първо карбохидратите, после в урината се появяват кетони. Протеинът се изгаря. Организмът изяжда всичките си запаси, но още преди това човек става мрачен и раздразнителен, нарушени са логиката и мисленето му. Всички жизнени параметри намаляват и след 8-10 седмици е заплашен животът на тялото. Манек опровергава това. Той е с добро самочувствие, интелектът му е съхранен, не изпада в депресия.

Какви са обясненията? Религиозната мотивация е важна, но физиологията не ѝ се подчинява винаги. Манек не е генетично различен от другите. Изводът: очевидно той успява да се храни със слънчева енергия.

При хроничната адаптация към гладуване - 16-30 денонощия, метаболизмът силно се забавя. Клетките получават само кислород и вода. Центровете на глад в мозъка са потиснати и се активират центровете на ситостта. Човек се приспособява и може да извършва нормална дейност, изразходвайки 500-600 калории.

В случая Манек, получаващата през очите слънчева енергия захранва и изхранва цялото тяло. Като ретранслатор служи епифизата - жлезата при "третото око". Нейната активация дирижира цялата ендокринна система. Чрез мелатонина тя регулира биоритмите, циклите на сън и бодрствование, забавя стареенето. Епифизата намалява растенето на тялото и забавя метастазирането на някои тумори. Чрез серотонина тя участва и в психическата дейност и е пряко отговорна за екстрасензорните възприятия. Тази крехка жлеза е с обичайни размери 6 на 8 мм. Но когато сканират Манек, неговата епифиза е с размери 8 на 11 мм. При този 66-годишен мъж тя е голяма колкото при 20-годишните.

Размерът сам по себе си не говори за хиперфункция, тя се установява чрез нивата на мелатонина и серотонина, които при Манек са в норма.

Кожата също събира енергия. Акупунктурните точки са антени, които се активират чрез акупунктура и акупресура, чрез въздействието на слънцето. Приемат я пръстта, водата, растенията, животните. Когато ходите боси, вие събирате в себе си от тази енергия. Тя се натрупва неясно къде, но има хипотези, че се складира в продълговатия мозък.

На стр. 12

Слънчево хранене и феноменът "ХРМ"

От стр. 11

Д-р Судхир Шах казва в интервю: "Това, с което се сблъскваме в този момент, засега не е стопроцентов научен факт, а само разработка на хипотеза. Ние предполагаем, че празният стомах е нещо, с което може да се свикне напълно." При адаптирането към глад се активира мозъчен участък, който е отговорен за парапсихологическите способности. Проявява се шесто чувство и организмът започва да се саморегулира. Нито хипоталамусът, нито хипофизата или продълговатият мозък претърпяват никакви промени. Гладът не прави човек по-глупав, а го превръща в свободна творческа личност.

Манек твърди, че е достигнал интуитивно до това знание, което, както повечето важни за нас тайни, е забравено.

ПРАКТИКА

Кой може да практикува "феномена Манек"? Всички, които искат. Няма ограничения за възраст, за раса или религия. Не е необходимо рязко преобръщане на обичайния начин на живот, нито изтощително гладуване - тази опитност ще дойде от самосебе си. Вече над 25 000 човека по света се хранят само със слънчева енергия. Мнозина вече са разбрали нейните предимства.

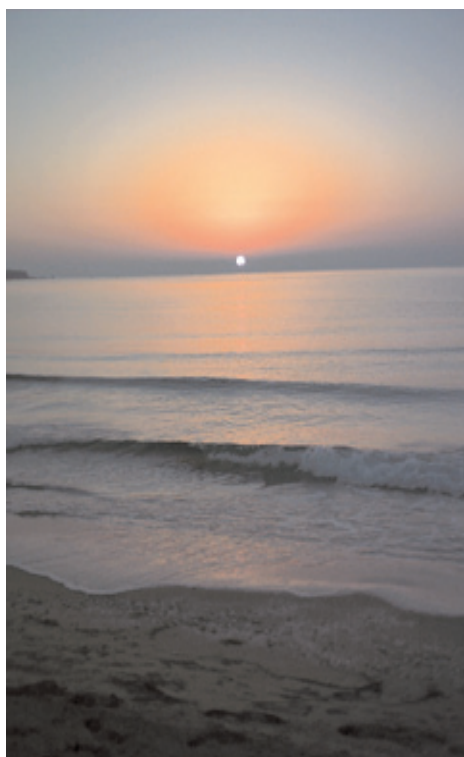
1. През първия ден гледайте в слънцето 5 секунди, през втория - 10, на третия - 15 и т.н. Особено важно е да не измъчвате очите, за да не повредите зеницата.

2. Още по-важна е вътрешната ви нагласа. Мислено си повтаряйте как слънчевите лъчи навлизат през очите ви, оттам - в мозъка и после в цялото тяло. Помолете светилото да ви даде енергията си, за да бъдете здрави и хармонични.

3. В слънчевата светлина са всички аспекти на дъгата и вие приемате едновременно светотерапия и цветотерапия. Ако някои от цветовете на енергията не достигат на тялото, те ще бъдат мигновено попълнени.

4. Вярвайте, че болестите ще изчезнат, а космическата енергия храни тялото и регулира процесите в него. Преодолейте страховете от болест и смърт, от мъглата на бъдещето. Менталните нарушения - стресът или депресията - ще изчезнат. Ще се стопят напрежението и страхът за решението на важни до този момент за вас жизнено проблеми. Ако такава е била целта ви - не удължавайте времето, в което приемате слънчевата енергия. Ако искате да вървите напред - продължавайте с по няколко секунди всекидневната си терапия. След шест месеца или 180 дни вече ще можете да гледате без напрежение в слънцето по 15-20 минути. За това време физическите болести ще изчезнат напълно.

5. След като преодолеете 15-

минутната бариера за гледане в слънцето, ще започнете да усещате, че апетитът изчезва. Това е победа над чувството за глад, а не негово потискане. Когато ще можете да съзерцавате слънцето по 30-35 минути, мозъкът ще започне да съхранява слънчевата енергия и да се храни с нея. Още на третия месец, или на 270-я ден, ще можете да се взирате в слънцето по 44 минути. **ТОВА ВРЕМЕ НЕ БИВА ДА СЕ ПРЕВИШАВА!**

За този период потребността от храна ще изчезне напълно и няма да ви мъчи чувството за глад, което ще премине само. Ще откриете нови възможности - способност за ясна визуализация на образи или състояния, виждане на аури и вътрешни състояния. На този етап можете да спрете ежедневно взиране в слънцето, защото енергията вече се е натрупала във всяка клетка. Когато клетките са заредени, редовните сесии не са необходими, те могат да станат периодични.

Някои предпочитат да тичат боси под слънцето за 40-50 минути дневно. Те усещат освобождаване от вътрешния дискомфорт и пълна свобода, психосоматичните болести изчезват като кошмарен сън. Около тялото ви ще се образува енергийна корона. Под нейното въздействие ще отстъпват всички болести и ще имате осигурена енергийна защита. Дори най-силният враг няма да е в състояние да ви навреди.

Манек казва, че ние губим огромно количество енергия, за да храним телата си. Ако не дъвчем всичко и запазваме вътрешната си хармония, потребностите от енергия значително намаляват. Само в Индия вече има над 20 души, които не се хранят поне от 5 години. Неколцина други не го правят от 20 и повече години, а в целия свят са над 200.

МЕРКИ ЗА БЕЗОПАСНОСТ

- Не увеличавайте визуалния контакт със слънцето с повече от 5 секунди дневно.

- Не превишавайте нормата от 44 минути и не гледайте в слънцето по-дълго.

- Периодично посещавайте очен лекар, за да не пропуснете опасността от никакви усложнения.

Манек смята, че когато гледате в слънцето, трябва да стоите боси върху земята. Не върху бетон или камъни и дори не върху трева, а просто върху гола земя. Може да се стои върху пясък или върху пращен път, но не върху балкон. Трябва да сте боси.

Мястото, където приемате слънчевата светлина, не трябва да попада в сянка. Ако сте на открито пространство, прекарвайте по час навън веднага след разсъмване или в последния час преди залез.

- Не гледайте в слънцето без да сваляте поглед от него. Достатъчно е само да поглеждате в него и да запазвате визуалния му образ в съзнанието си. Отпуснете се до състояние на релаксация.

- Ако възникнат очни проблеми, Манек съветва да преминете на друг режим - да гледате директно в слънцето 1 секунда, после да затворите очи и да го наблюдавате с "третото око", чакра Аджна. Когато мисленият образ изчезне, отворете очи и погледнете в слънцето отново. Правете го, докато мисленият образ на слънцето се запазва, 5-6 минути. За това време медицинските очни проблеми ще изчезнат и вие ще преминете към нормалната практика.

За Манек дългият пост има не само научно, но и религиозно значение. "Ние не използваме дори 10 процента от възможностите на мозъка си. Когато му обезпечим енергийна храна, нашите способности ще нарастат силно. Всъщност разширеното и просветлено съзнание означават 100-процентно използване на мозъка ни."

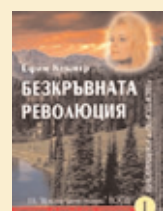
Докторът по медицина от Филаделфия Маури Д. Пресман пише, че за човечеството са се появили надежди за излизане от старите граници. Надежди да управляваме телата и мозъка си чрез магнитната и слънчевата енергия. Тази нова опитност ще ни превърне в нова раса, по-съвършена в духовен и физически смисъл. Ще отпаднат необходимостите от скапел и химически медикаменти, войните, които винаги се водят

за територии, върху които се отглежда храна и имат петрол, ще станат безсмислени. Ние ще имаме повече време и мотивация за духовни победи и контакти с други светове.

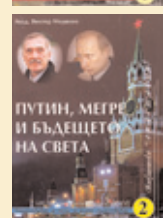
по материали от интернет,
www.spiralata.nett

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

Книга 1
"БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер

Книга 2
"ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков

Книга 3
"ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - почитател на Владимир Мегре, доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово имение"

Книга 4
"КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите

Книга 5
"ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов

Книга 6
"ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родовите именения в Русия

Книга 7
"ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното извисяване на българщината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на МА по информатизация към ООН.

Книга 8
"БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда подробно говорещата азбука на прабългарите.

Телефони за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail: rodimienie@yahoo.com

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Зам.-главен редактор
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:

1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1"
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска Къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД